

DOMSTOLENS BESLUT

(sjätte avdelningen)

den 14 oktober 2004

i mål C-238/03 P: Maja Srl mot Europeiska gemenskapernas kommission ⁽¹⁾**(Överklagande — Finansiellt gemenskapsstöd — Beviljat stöd för modernisering av en del av jordbruksproduktionen upphävs)**

(2005/C 45/23)

(Rättegångsspråk: italienska)

I mål C-238/03 P, angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga som ingavs den 28 maj 2003, Maja Srl, tidigare Ca' Pasta Srl (ombud: advokaterna P. Piva, R. Mastroianni och G. Arendt), mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: C. Cattabriga och L. Visaggio, biträdda av advokaten A. Dal Ferro), har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden A. Borg Barthet (referent), J. Malenovský och U. Lohmus; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitiesekreterare: R. Grass, den 14 oktober 2004 meddelat följande beslut:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Maja Srl skall ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EUT C 213, 6.9.2003

Talan mot Konungariket Sverige väckt den 29 oktober 2004 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-459/04)

(2005/C 45/24)

(Rättegångsspråk: svenska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 29 oktober 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Sverige. Sökanden företräds av H. Kreppel och J. Enegren, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Kommissionen yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7.8 i rådets direktiv

89/391/EEG ⁽¹⁾ av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet genom att underlåta att definiera erforderliga färdigheter och kvalifikationer hos de personer som utsetts till att organisera förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder vad beträffar hälsa och säkerhet och

2. besluta att Konungariket Sverige skall ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Artikel 7.8 i direktivet föreskriver ingen fullständig harmonisering av definitionen på färdigheter och kvalifikationer hos arbetstagare som deltar i verksamhet som avser skyddande och förebyggande åtgärder i de olika medlemsstaterna utan lämnar utrymme åt medlemsstaterna att definiera de kunskaper som behövs enligt bestämmelsen. Definitionerna i den nationella lagstiftningen måste dock nå upp till en viss miniminivå för att direktivet skall kunna genomföras på ett godtagbart sätt.

Den nationella lagstiftningen måste som ett minimum innehålla en hänvisning till ett objektivt sätt att konstatera att personen i fråga har genomgått föreskriven utbildning och att denne i praktiken besitter den erfarenhet och kunskap som behövs.

Varken Arbetsmiljöverkets föreskrifter eller Arbetsmiljöverkets allmänna råd innehåller den definition av färdigheter och kvalifikationer hos de arbetstagare som deltar i arbetsmiljöarbetet som behövs för ett korrekt införlivande av artikel 7.8.

⁽¹⁾ EGT Specialutgåva 1994, 5/Vol. 4, s. 146

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tyskland) av den 28 september 2004 i målet mellan Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen och Land Baden-Württemberg.

(Mål C-489/04)

(2005/C 45/25)

(Rättegångsspråk: tyska)

Verwaltungsgericht Sigmaringen begär genom beslut av den 28 september 2004, vilket inkom till domstolens kansli den 29 november 2004, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen och Land Baden-Württemberg beträffande följande frågor:

Verwaltungsgericht Sigmaringen begär att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande beträffande följande:

1. Skall artiklarna 1–12 i kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002⁽¹⁾ av den 13 juni 2002 om saluföringsnormer för olivolja (EGT L 155, s. 27), rättad den 18 januari 2003 (EGT L 13, s. 39), ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1176/2003 av den 1 juli 2003 (EUT L 164, s. 12) tolkas så, att även regler om saluföring av oförpackade olivoljor och oljor av pressrester till slutkonsumenter omfattas av dessa bestämmelser?
2. Skall artikel 2.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002 av den 13 juni 2002 om saluföringsnormer för olivolja (EGT L 155, s. 27), rättad den 18 januari 2003 (L 13, s. 39), ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1176/2003 av den 1 juli 2003 (EUT L 164, s. 12) tolkas så, att denna bestämmelse inrymmer ett förbud mot saluföring av oförpackade olivoljor och oljor av pressrester till slutkonsumenter?
3. Skall artikel 2.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002 av den 13 juni 2002 om saluföringsnormer för olivolja (EGT L 155, s. 27), rättad den 18 januari 2003 (EGT L 13, s. 39), ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1176/2003 av den 1 juli 2003 (EUT L 164, s. 12) i förekommande fall restriktivt tolkas så, att denna bestämmelse visserligen innehåller ett förbud mot att saluföra oförpackade olivoljor och olivoljor av pressrester till slutkonsumenterna men att förbudet inte avser försäljning av oförpackade olivoljor och olivoljor av pressrester i Bag in Box-förpackningar?

⁽¹⁾ EGT L 155, s. 27.

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 29 november 2004 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-490/04)

(2005/C 45/26)

(Rättegångsspråk: tyska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 29 november 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot

Förbundsrepubliken Tyskland. Kommissionen företräds av Enrico Traversa och Horstpeter Kreppel, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 49 EG, genom att
 - a. utländska företag är skyldiga att för sina utstationerade arbetstagare inbetala bidrag till den tyska semesterkassan, även när de enligt föreskrifter i sina arbetsgivares filialstater åtnjuter ett i allt väsentligt liknande skydd (1 § tredje stycket AEntG),
 - b. utländska företag är skyldiga att till tyska låta översätta anställningsavtal (eller nödvändiga underlag enligt lagen i arbetstagarens hemvistland inom ramarna för direktiv 91/533/EEG), lönebesked, arbetstidsbevis, bevis för utbetalade löner samt övriga underlag som tyska myndigheter kräver (2 § AEntG),
 - c. utländska företag som tillhandahåller tillfällig arbetskraft är skyldiga inte bara att deklarerera varje arbetstagare som tillhandahålls en kund i Tyskland, utan också varje anställning på en byggsplats genom kunden,
2. förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen gör gällande att vissa bestämmelser i Arbeitnehmerentendengesetz (lag om utstationering av arbetstagare) genom vilka utstationeringsdirektivet 96/71/EG införlivades med nationell rätt, inte är förenliga med vissa bestämmelser i detta direktiv.

Bestämmelser beträffande skyldigheten för arbetsgivare med säte i en annan medlemsstat än Tyskland att betala bidrag till den tyska semesterkassan

Skyldigheten att betala bidrag till den tyska semesterkassan utgör enligt kommissionens uppfattning en otillåten begränsning av friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 EG, när det är säkerställt att arbetsgivarna som tillhandahåller den tillfälliga arbetskraften beviljar sina arbetstagare samma antal betalade semesterdagar, som de som förutses i de tyska kollektivavtalsbestämmelserna, och att de utsända arbetstagarna genom den semesterersättning som grundas på sändstatens rättssystem åtnjuter samma eller jämförbart skydd, som det som ges i Tyskland.